

Asa....voi lasa la final justificarile pentru intarziere....si sa vorbesc mai bine despre "pacatul tau". 😊

Mie imi place cum ai pus problema, plecand de la mecanismele care sunt responsabile de pacat, fixarea exacta a celor trei stari: initiala, anticipata si efortul de a trece dinspre una spre cealalta; interesanta si originala ideea de a introduce in mecanismul pacatului **consumul** de care este legata starea de confort sau disconfort, si de aici trecerea atat de fireasca spre **placere**, apoi **durere**, si nu pot sa trec cu vederea mecanismul **obisnuitei**, foarte bine surprins aici ca mijloc de impatimire (asa cum ar putea fi si un mijloc de desavarsire). Iarasi, instrumentele prin care actioneaza persoana asupra starii sale nu numai ca sunt bine definite prin prisma raporturilor dintre ele, dar rolul lor este asa de bine precizat! Imi place si modul in care ai trecut "greseala" din plan material in plan spiritual, prin similitudinea mecanismului sau de productie, dar subliniind diferenta pe care o face "instinctul" de crestere permanenta, de progres care este definitoriu pentru partea spirituala.

Ca o concluzie generala, mie mi se pare un discurs foarte clar, didactic prin exactitatea ideilor, prin inlantuirea lor, desprinzandu-se firesc una din cealalta, ca o demonstratie matematica. Oricum, ai privit subiectul dintr-o perspectiva noua, profunda si foarte rationala, asa cum iti este caracteristic.

Acum, sa o iau incet, pe fragmente, intrand in detalii. Imi cer scuze daca nu sunt intru totul de acord cu unele; poate nu am inteles eu bine ce ai vrut sa spui.

Intr-adevar, **la prima vedere** pacatul este o greseala, dar este legitima si curajoasa in acelasi timp intrebarea: a cui si fata de cine? Aici se poate scoate un tratat pe tema asta. Ai inceput in forta! ... Dar, eu nu stiu daca, pentru a face ceva, omul are intotdeauna nevoie de un scop. Uneori, omul actioneaza irational, in virtutea unui instinct, si acesta nu poate fi considerat un scop. Caci, eu nu inteleg in ce fel un scop poate fi "mai putin rational". Odata ce punctul final al unei actiuni este anticipat, deci constientizat dinainte, cu aspectele lui posibile, devenind scop, atunci eu ma gandesc ca nu poate fi decat rational.

Iarasi, mi se pare interpretabil faptul ca, pentru a face o greseala, persoana trebuie sa actioneze intr-o maniera improprie, neconforma cu ea insasi. Cred ca intotdeauna actioneaza in conformitate cu ea insasi, asa cum este la momentul actiunii. De acord ca, pentru a face o greseala, trebuie ca persoana din acel moment sa nu fie conforma cu ceea ce ar trebui sa fie ea in **deplinatatea** naturii ei **divine** create, si **nu** creatoare (tocmai in conditia de creator pe care o are omul si in necesitatea de a o exercita pentru a-si desavarsi fiinta cred eu ca sta posibilitatea data omului de catre Creator de a "pacatui"....dar cred ca am mai vorbit noi despre asta)

Nu stiu daca intelectul poate fi apreciat ca o parte componenta de sine-statoare a persoanei. Mie mi se pare ca ar fi mai mult un instrument prin care celelalte doua, corpul si spiritul, isi sesizeaza starea de fapt (mai mult sau mai putin obiectiv) si pot chiar interactiona intre ele, astfel incat intelectul are si functia de a realiza o sinteza a datelor primite din ambele planuri.

Intr-adevar, problema caderii este strans legata de despartirea perceptiei persoanei umane- nu au apreciat macar asta?; caci mie mi se pare unul din cele mai profunde aspecte abordate si de teologia clasica....in felul ei, desigur, dar tu aici nu ai comentat ca sa-si dea seama cat de aproape sau departe esti de acest fel. Dar macar faptul ca ai atins aceasta idee trebuia sa-i incante, zic eu.

Imi cer scuze, dar iarasi trebuie sa cer lamuriri, caci eu vedeam putin altfel lucrurile. Adica, initial si eu ii puneam in carca trupului toate "pacatele", dar de fapt, oare acesta poate fi invinovatit? Oare el deschide bresa pacatului? Daca ne gandim ca el este "inert" ca si constiinta, ca doar exista si atat, cred eu ca fara intelect (ca oglinda a tuturor "miscarilor" petrecute in plan material si spiritual) nu ar putea avea nici o actiune asupra persoanei. Deci, bresa se deschide prin intermediul **modalitatii de perceptie** de catre **intelect** a instinctului (instinctul in sine nu cred ca este rational; intr-adevar, asa cum ai precizat si tu, afectele cred ca imbina partea instinctuala cu cea rationala, fiind rezultatul perceptiei de catre intelect a instinctului); si de aici ai explicat tu cam care ar fi aceste modalitati care duc la pacat, si mai ales la starea de impatimire, prin consum, placere si durere; aspectul placerii a mai fost atins (mult mai superficial), dar acesta al consumului, legat de confort si disconfort, prin care omul este robit (deci clar lipsit de autonomie) este bine introdus in "teologia pacatului".

Vio

Salut Viorica

.....

A actiona pe baza unui instinct, nu inseamna a actiona irational. Cred ca un om, chiar si atunci cand actioneaza instinctiv, stie de ce face acel lucru, mai exact simte mai intai ca daca nu-l face este in pericol, iar apoi ratiunea ii da anumite semnale. (poti sa-mi dai exemplu de o actiune complet irationala? instinctiva, cum ai spus tu?) Gandindu-ma la mine, cred ca gasesc o ratiune si intr-un instinct, iar instinctul pleaca de la o stare initiala si merge spre altceva, altceva ce este dorit sau intuit. Instinctul nu te face sa actionezi complet automat, ci iti da mai intai un scop. O actiune irationala si complet autonoma este atunci cand faci un lucru trecand peste toate evidentele ca nu este bine ce faci. Cand toata fiinta ta iti spune ca nu faci ceva bine si totusi faci, atunci poti vorbi de o actiune irationala. Si asta nu in totalitate pentru ca exista ratiuni imediate. Si cand am spus de un scop ca fiind mai mult sau mai putin rational, tocmai la asta m-am referit, al rationalitatea imeditata sau mai indepartata care face parte din acea actiune.

Prin urmare, cred ca avem un scop cand urmarim un instinct, pentru ca acesta nu este un scop in sine ci duce la un scop. Scopul este tocmai satisfacerea instinctului.

Argumentatia ta este frumoasa si apreciez mult silogismul: "*Odata ce punctul final al unei actiuni este anticipat, deci constientizat dinainte, cu aspectele lui posibile, devenind scop, atunci eu ma gandesc ca nu poate fi decat rational.*"

Problema este insa ca scopul pe care il vezi tu, nu implica mereu o rationalitate corecta, el implica si posibilitatea de a fi sustinut altfel de o ratiune gresita, de o argumentatie falsa, de un sofism. De asta eu vorbesc de o rationalitate mai indepartata sau mai apropiata, in functie de situarea scopului fata de fiinta. O ratiune deviata de pacat poate introduce scopuri nefiresti.

Este de asemenea interesant ceea ce spui despre greseala ca fiind o actiune conforma cu persoana la momentul in care aceasta comite greseala. Dar aici eu gasesc esenta imaginii mele despre pacat. Eu spun ca in felul in care suntem alcatuiti si functionam ca persoane se manifesta ratiunile divine, ca in tot ceea ce este creat. Daca accepta asta, daca accept ca pot intelege logic procesele de baza care se intampla in mine si care ma fac sa fiu ceea ce sunt intr-o stare naturala, trebuie sa admit ca atata timp cat exist, acea stare naturala creata cu ajutorul ratiunilor divine se pastreaza in mine. Nu cred ca pot sa exist contrat ratiunilor divine, pentru ca acestea fac lucrurile sa existe prin armonia dintre elementele de baza. Nu cred ca poate exista ceva care sa contrazica ratiunea divina. Lucrurile se imbina si exista datorita acestei ratiuni. Cand exista irational, gandeste-te acum la proliferarea irationala a celulelor, aceea nu este o existenta irationala pentru ca nu are existenta in ea insasi ci se bazeaza pe consumul altor celule, pe o existenta rationala pe care o consuma. Sper sa nu fi facut vreodata gafa de ordin medical. Nu mai stiu mare lucru si cum stau de vorba cu un medic, pot cade usor in ridicol. Ceea ce vreau sa spun este ca irationalul nu poate exista prin sine insusi, si astfel pot ajunge la concluzia ca nu poate exista o fiinta fara ratiunile divine in ea. Asa ca, o persoana daca face ceva irational, nu inseamna ca are o fiinta irationala, ci ca o parte din ea acctioneaza irational, dar nu intreaga, pentru ca atunci cand va fi intreaga in partea irationala, atunci nu va mai exista. De la aceasta parte a rationalitatilor divine din noi se poate pleca spre despatimire. Bine, eu am mers intr-o extrema pentru a-mi sustine afirmatia, dar sper sa-mi fi inteles punctul de vedere.

Este foarte interesant deasemenea diferenta pe care o faci intre o persoana creata si una creatoare, precum si bresa pe care o vezi pentru interventia pacatului. Eu cred insa ca pacatul nu este nici de neevitat si nici formator in esenta lui.

Bine-inteles ca se poate face o analiza plecand de la despartirea fiintei umane in trup si suflet, dar daca vrei sa aprofundezi mai bine mecanismele, atunci trebuie sa intri mai in detaliu. Problema este veche. Conceptia Sfintilor Parinti in ceea ce priveste sufletul a fost influentata in mare parte de Aristotel si Platon. Asa s-a ajuns sa se imparta sufletul in minte, forta si potentia. Pana la urma s-a ajuns sa se vorbeasca in interiorul sufletului de partea rationala si de partea irationala. Ma rog, este mult de povestit. Interventia mea a fost doar de a scoate in evidenta valorile, lucru care pentru mine este absolut evident si foarte important.

In ideea cu privire la corp ca prima bresa de intrarea apacatului, nu am fost cu nimic original. Sf. Maxim o zice foarte clar, iar eu nu am facut decat sa inteleg si sa accept ideea asta pentru ca acest corp ne da semnalele cele mai puternice. El reprezinta natura care trebuie desavarsita, natura instinctuala. In acelasi timp, corpul este cel mai usor de atins. Nevoile lui fiind de natura materiala intr-o prima instanta, acesta sunt cele mai vizibile si cele mai usor de atins. Celelalte realitati necesita atentie pentru a le sesiza, dar materia ne sesizeaza ea pe noi, nu trebuie sa venim noi spre ea pentru a o sesiza. Iar teoria afectelor cred ca functioneaza si se verifica foarte bine. Ascetica trateaza si pacatele spirituale dar toate is gasesc sursa in greseala omului de a deveni centrul atentiei sale, de a face din lume singura realitate. Ierarhizarea greselilor este foarte clara pentru mine si o gasesc cat se poate de logica. Supararea sau enervarea, pacatele spirituale, nu vin decat ca urmare a unor nevoi ne satisfacute de ordin material, pentru ca imaterialul, spiritualul nu mai este marginit, odata ce se raporteaza la Dumnezeu. Iti trebuie ceva marginit pentru ca incercand sa-l umpli cu nemarginit sa ajungi la frustrari. Sufletului trebuie sa-i inlocuiesti materia infinita cu ceva marginit pentru a se impotmoli si a nu-si mai gasi mecanismele si reperatele. Dar, bine inteles ca singul, corpul fara duplicitatea ratiunii, nu ne poate face sa gresim cu nimic.

Ma opresc aici. Nu mai am puterea sa citesc inca o data ce ti-am scris, asa ca daca sunt greseli, scuza-le.

Sa ai o zi frumoasa!